

Η δική μου ιστορία είναι - κάπως - μεγάλη, επειδή στην πλάτη μου δεν κουβαλώ μόνο την ηλικία μου, μα και την Crohn για 20 χρόνια από τη ζωή μου. Τα μισά από αυτά, τα πέρασα χωρίς να θυμάμαι την ασθένεια, χωρίς γιατρούς, εξετάσεις, και φάρμακα, και εντελώς καλά σαν να μη διαγνώστηκε ποτέ το θηρίο μέσα μου. Το γιατί οφείλετε στην ψυχολογία μου ίσως. Ξαναερωτεύτηκα, μετά από μαρτύρια πού πέρασα 6 ολόκληρα χρόνια με τον πρώτο μου γάμο, και ο πρώτος μου σύζυγος είναι ο κύριος υπεύθυνος για την ασθένειά μου.

Ας τα πάρουμε από την αρχή, γιατί έτσι μπορώ να δώσω ένα μήνυμα σε ανθρώπους, για τον τρόπο πού πρέπει να χειριζόμαστε τα διάφορα χτυπήματα της ζωής.

Παντρεύτηκα μικρή, έκανα 2 υπέροχα παιδιά, και για μένα η οικογένεια είναι το ΠΑΝ. Ο άντρας μου και τα παιδιά μου ήταν η ίδια μου η ζωή, και ο λόγος πού ανέπνεα. Πρωωμένη με τον άντρα μου, του είχα τυφλή εμπιστοσύνη. Έτσι τον πίστεψα, όταν μετά 13 χρόνια γάμου, τον τσάκωσα σε -ακατάλληλη φάση- με την καλύτερη φίλη μου, όταν μου είπε «έλα μωρέ ήμασταν μεθυσμένοι και συνέβη». Τον ίδιο μήνα όμως έφυγε και πήγε να ζήσει μαζί της, με τον άντρα της κυρίας, και τα 2 τους παιδιά, το δε τελευταίο –το νεογέννητο- ήταν του άντρα μου, πράμα πήρα χαμπάρι, όταν άρχισε να του μοιάζει. Για διαζύγιο; Ούτε λόγος, αφού ήθελα τον άντρα μου πίσω. Οι 2 τους σκέφτηκαν ότι πρέπει να με βασανίσουν για να πάψω να τον διεκδικώ. Έτσι άρχισε το ξύλο. Ζούσα μια παράνοια, πού πιστέψτε με όμοιά της δεν υπάρχει. Ερχόταν μαζί της στο σπίτι, και αυτή του έλεγε - μπροστά στα παιδιά μου – «δείτε την για να δω αν μ' αγαπάς», ή κάποια φορά με κάλεσε να μιλήσουμε πολιτισμένα λέει, και μού είπε «κοίταξε επειδή είναι άντρας δικός σου, θα κάνω μια υποχώρηση. Η εβδομάδα έχει 7 ημέρες, τις 4 μέρες να έρχεται σε σένα επειδή είναι άντρας σου, και 3 σε μένα».

Και εγώ μετά από τόσο ξύλο, και τέτοια συμβάντα, ήμουν κρεμασμένη πάνω από το τηλέφωνο, μήπως χτυπήσει και ακούσω έστω τη φωνή του. Πέρασαν 3 χρόνια με φασαρίες και ξύλο... Τον Ιανουάριο του 90' αρχίζουν οι πρώτες διάρροιες πού φυσικά δεν έδωσα σημασία, και το πρόβλημα επιδεινώθηκε στους επόμενους μήνες. Δεν μπορούσα πλέον να φάω τίποτε, επέμενα με διάφορα γιατροσόφια νομίζοντας για απλή διάρροια, αλλά ήταν τίποτα το ίδιο. Στον γιατρό δεν ήθελα να πάω, γιατί φοβόμουν μη με κρατήσει μέσα, και χάσω την τηλεφωνική φωνή εκείνου. Έτσι έμεινα 29 κιλά, έτοιμη για τα πευκάκια. Και τότε αντέδρασαν οι δικοί μου, και με πήρε το ασθενοφόρο για το νοσοκομείο. Διαγνώστηκε Crohn, πέρασα από μαρτύρια με τις εξετάσεις γιατί το 90' δεν κάνανε κανενός είδους νάρκωση, ενώ σήμερα αυτό απαγορεύεται. Πήρα στο νοσοκομείο 7 κιλά, και όταν ήρθε ή ευλογημένη ώρα να φύγω, μού έδωσαν οδηγίες για τα φάρμακά μου πού δεν έπρεπε να αμελώ αφού θα τα έπαιρνα για όλη μου τη ζωή. Στο σπίτι πλέον ήμουν καλά από υγεία, αλλά δεν τακτοποιήθηκε η ζωή μου. Εκείνος έμπαινε από τα

παράθυρα, και έτρωγα ξύλο ακόμα. Τα φάρμακά μου τα πήρα για 2 μήνες, και μετά δέκοψα. Από υγεία έσκαγα. Ένοιωθα καλά, πολύ καλά, και άρχιζε σιγά-σιγά ή απεξάρτηση από τον άντρα μου.

Μέχρι πού το 93' μπήκε στη ζωή μου κάποιος άλλος εντελώς ξαφνικά, και χωρίς να το επιδιώκω. Πέταγα. Ένοιωθα παιδί. Ξεπερνούσα το κάθε πρόβλημα. Η Crohn; Ξεχάστηκε εντελώς. Πέρασα 10 ολόκληρα χρόνια, χωρίς γιατρούς και φάρμακα, έτρωγα ότι λαχταρούσε η ψυχή μου. Μέχρι πού στις αρχές του 2000 με θυμήθηκε το ξεχασμένο θηρίο. Και αυτή τη φορά εκδικήθηκε πού το εγκατέλειψα τόσα χρόνια. Θύμωσε πολύ, και ξανάρθε στη ζωή μου πολύ-πολύ άγριο. Η έξαρση κράτησε 10 μήνες. Γύρισα πολλούς γιατρούς, και το λάθος τους ήταν πού κανείς δεν με κράτησε στο νοσοκομείο, παρά μού δώσανε «αζακόλ» και δίαιτα, και φύγε να γίνεις καλά. Τον Νοέμβρη του 2001 κάνω περιεδρικό απόστημα, και 3 μήνες μετά το πρώτο μου συρίγγιο. 2 εξάρσεις το χρόνο πού κρατούσαν 4μισι μήνες και ήμουν καλά μόνο τους 3 θερινούς μήνες. Κανένας γιατρός δεν μού μίλησε για καινούρια φάρμακα, ή άλλη αγωγή εκτός από τα «σαλοφάлк» πού άλλαξα και έπαιρνα. Το 2004 κάνω 2ο συρίγγιο. Έτσι απογοητευμένη πού ήμουν σερφάριζα στο ίντερνετ και διάβαζα για ότι αφορά την ασθένειά μου, και έτσι βρήκα τον σύλλογό μας. Ήρθα σε επαφή και γράφτηκα. Πείστηκα να αλλάξω γιατρό, έμαθα για άλλα φάρμακα, βρήκα καινούρια συμπάσχοντα αδέρφια, και σήμερα κάνω το humira με αποτέλεσμα να έχω ελαφρύτερες εξάρσεις, και διαφορετική αντιμετώπιση του προβλήματος.

Και νοιώθω την υποχρέωση να γράψω 2 λόγια για τον σύλλογο. Νόμιζα ότι είμαι η μόνη πού πέρασα μέσα από τον πόνο των εξετάσεων και της ασθένειας, μιλούσα σε γνωστούς και μου λέγανε -τι είναι αυτό; τι νοιώθεις;- Και οι δικοί μου άνθρωποι ναι μεν με συμπονοούν, αλλά ΔΕΝ συμπάσχουν, και μού λένε -εσύ έχεις την πείρα, εσύ ξέρεις καλύτερα- Στον σύλλογο λοιπόν βρήκα ανθρώπους πού για ότι μιλήσω, θα με καταλάβουν, θα με νοιώσουν, δεν θα ρωτήσουν τι είναι αυτό, γιατί ΑΥΤΟ βίωσαν κι' αυτοί. Τον ίδιο πόνο, τα ίδια συμπτώματα, τις ίδιες εξετάσεις, και είναι οι άνθρωποι πού ξέρουν ακριβώς για τι πράγμα μιλάς, πώς ακριβώς νοιώθεις, και όλοι έχουν και μια ιστορία με την ασθένεια. Μόλις κανείς έρθει σε επαφή με όλους αυτούς τους ανθρώπους αρχίζει να νοιώθει οικεία, σαν να τους ήξερες από παλιά, σαν βαθμός συγγένειας, ΕΙΝΑΙ τά αδέρφια μας εξ ασθενείας, και όλοι μαζί ενώνουμε τη φωνή μας για να φωνάξουμε, ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ. Ασθενείς ομοιοπαθείς, ελάτε να βρείτε την παρηγοριά και ενώστε τη φωνή του πόνου μαζί μας.

Με τιμή

P.K.